

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobkyně **H. K.,** zastoupené JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 404/2003 - 18, ze dne 9. 3. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. JUDr. Petru Zemkovi, Kolodějská 4, Praha 10, se přiznává odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

IV. Ustanovenému zástupci stěžovatelky advokátovi JUDr. Petru Práglovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“), nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-4028/VL-11-04-TZ-2003 ze dne 3. 9. 2003. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“)

zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelka přicestovala do ČR ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi a ani z její výpovědi nevyplynulo, že v jejím případě Polsko nelze považovat za takovou zemi, když její výhrady vůči Polsku byly pouze subjektivní povahy. Podle závěru soudu byly dány podmínky pro rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, na základě úplně zjištěného skutkového stavu věci, důkazů a podkladů. Z uvedených důvodů krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Namítá, že krajský soud posoudil kauzu v rozporu s platným právním řádem, shledává pochybení dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání u soudu, který podle jejího názoru projednal věc v rozporu se zákonem o azylu. Vyslovila také obavu z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu na Ukrajinu, kde jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. V doplnění kasační stížnosti namítala a ponechala na úvaze kasačního soudu, zda mohla bez objektivních překážek požádat o azyl v Polské republice, vyslovila též pochybnosti o tom, zda soud mohl ve věci rozhodnout bez nařízení jednání a bez její přítomnosti, protože na výzvu soudu, pokud jí vůbec byla řádně doručena, nemohla z důvodu neznalosti českého jazyka reagovat. S ohledem na uvedené důvody stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti, neboť současný stav řízení jí může přivodit značnou újmu na jejích právech, pokud by byla nucena vycestovat z území ČR.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: žádost o udělení azylu podala stěžovatelka dne 18. 8. 2003, pohovor k žádosti byl proveden v P. s. V. L. dne 21. 8. 2003 na žádost stěžovatelky v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Do České republiky přicestovala dne 3. 8. 2003 soukromým mikrobusem přes Polsko. Důvodem opuštění země původu byly problémy se získáním práce, kterou nemohla najít kvůli bývalé angažovanosti svých rodičů a dalším důvodem pak legalizace pobytu na území ČR po skončení platnosti víza. V místě jejího bydliště na Ukrajině byla všeobecná nezaměstnanost, přesto sama neměla v úmyslu odjet za prací jinam a bezprostředním důvodem odjezdu z Ukrajiny do ČR bylo finanční zabezpečení léčby dcery. Na Ukrajině neměla potíže se státními orgány a soudy v případě návratu na Ukrajinu by měla deprese. Do ČR přicestovala přes Polsko, na hraničním přechodu mezi Polskem a Ukrajinou došlo k celní kontrole celníky obou stran, při cestě přes Polsko byly dvě zastávky a i když mohla vystoupit a zůstat v Polsku, neučinila tak, neboť v Polsku se ji nelíbí a nechce tam žít. V podání žádosti o azyl v Polsku jí nikdo nebránil, žádné problémy tam neměla, pohybovala se svobodně. Na základě těchto skutečností o žádosti o udělení azylu bylo správním orgánem rozhodnuto jak je uvedeno výše.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti avšak shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. nespecifikovala, námitku, že krajský soud posoudil kauzu v rozporu s platným právním řádem v doplnění kasační stížnosti rozvedla v tom smyslu, že se soud měl zabývat tím, zda mohla bez objektivních překážek požádat o azyl v Polské republice při průjezdu Polskou republikou. Protože je tato stížní námitka novou skutečností, kterou stěžovatelka uplatňuje až v podané kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. k ní nepřihlíží.

Stejně soud hodnotil i námitky stěžovatelky týkající se jejích obav z návratu na Ukrajinu pro nebezpečí z politických důvodů, neboť jde rovněž o novou skutečnost, kterou tvrdí stěžovatelka až v kasačním řízení.

Pokud se týká naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., zde je třeba uvést, že tyto námitky stěžovatelka v kasační stížnosti ani v jejím doplnění nekonkretizovala, soud se jí proto nemohl zabývat.

Stěžovatelka dále dovozuje existenci důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, aniž jí výzva soudu byla řádně doručena, navíc nezná český jazyk, proto na ni nemohla reagovat. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu naopak zjistil, že poučení o možnosti věc rozhodnout bez nařízení jednání podle § 51 s. ř. s. bylo stěžovatelce řádně doručeno dne 2. 2. 2004. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila, souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání byl udělen a rozhodl-li Krajský soud v Ústí na Labem dne 9. 3. 2004, stalo se tak v souladu s ust. § 51 s. ř. s. Tento závěr nezpochybňuje ani stěžovatelkou tvrzená neznalost českého jazyka a tudíž neporozumění výzvě soudu. Podle stanoviska Pléna Ústavního soudu České republiky ze dne 25. 10. 2005, Pl.ÚS-st.20/05, obsahující výklad práva na tlumočníka, nedošlo ze strany krajského soudu k pochybení, zaslal-li stěžovatelce poučení v českém jazyce, neboť základní právo účastníka řízení na pomoc tlumočníka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak. Podala-li stěžovatelka žalobu v českém jazyce a posléze na výzvu soudu v českém jazyce nereagovala, nemohl mít krajský soud pochybnosti o dodržení zásad spravedlivého procesu. Nejvyšší správní soud neshledal naplnění ani tohoto důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť stěžovatelce nebyla odepřena možnost jednat před soudem.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že v případě stěžovatelky byly splněny podmínky pro zamítnutí její žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné, neboť vstoupila na území ČR ze třetí bezpečné země, na zjištěný skutkový stav správní orgán aplikoval správně ust. § 16 odst. 1 písm. e) azylového zákona. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, ve vlastním řízení pak nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Vzhledem k ust. § 78 odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona, žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovenému zástupci stěžovatelky platí stát (§ 35 odst. 8 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu v celkové výši 2000 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 150 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem 2150 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Původně ustanovenému zástupci JUDr. Petru Zemkovi, který byl ze zdravotních důvodů ke dni 31. 12. 2005 vyškrtnut ze seznamu advokátů, náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a příprava zastoupení ve výši 1000 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. března 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu